

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Radmily Baďurové a soudkyň JUDr. Šárky Žmolilové a Mgr. Šárky Bokůvkové ve věci

žalobce: **Michal Ž.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Kaustou
sídlem Čs. legií 1719/5, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Radim K.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Metelkou
sídlem Boleslavova 901/7, 709 00 Ostrava

o zaplacení částky 2.600.600 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného do rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 28. 3. 2017, č. j. 137 C 12/2014-307,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavci I. výroku, **potvrzuje.**

II. V odstavcích III. až VI. výroku se rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Herdinová.

Žalobce **je povinen nahradit** žalovanému náklady řízení ve výši 82.628 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Žalobce **je povinen zaplatit** státu 4.234 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Opavě.

Žalovaný **je povinen zaplatit** státu 2.085 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Opavě.

III. Žalovaný **je povinen nahradit** žalobci náklady odvolacího řízení v částce 66.937 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zavázal žalovaného k zaplacení částky 2.455 800 Kč s 8,05% ročním úrokem z prodlení z této částky za dobu od 31. 12. 2014 do zaplacení (odstavec I. výroku) a v části, ve které se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení smluvního 30% úroku ve výši celkem 2.582.702,91 Kč, smluvního 30% úroku z částky 2.600.600 Kč za dobu od 11. 3. 2014 do zaplacení, zákonného úroku z prodlení ve výši 310.919,01 Kč za dobu od 13. 10. 2011 do 10. 3. 2014, zákonného úroku z prodlení ve výši 175.808 Kč za dobu od 3. 12. 2011 do 10. 3. 2014, zákonného úroku z prodlení ve výši 2.600.600 Kč za dobu od 11. 3. 2014 do 30. 12. 2014, a dále zaplacení částky 144.800 Kč se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 31. 12. 2014 do zaplacení, žalobu zamítl (odstavec II. výroku). Dále byl žalobce zavázán zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Opavě náhradu nákladů řízení za zpracovaný znalecký posudek v částce 746 Kč, která již byla v celém rozsahu uhrazena zálohově dne 15. 1. 2016 na základě usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 7. 1. 2016, č. j. 137 C 12/2014-115 (odstavec III. výroku), žalovaný byl zavázán zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Opavě náhradu nákladů řízení za zpracovaný znalecký posudek v částce 12.573 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec IV. výroku) a žalovaný byl zavázán zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 335.817 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, advokáta Mgr. Petra Kausty (odstavec V. výroku). Dále bylo rozhodnuto o tom, že žalobci se vrací přeplatek na zálohově uhrazených nákladech řízení v částce 6.254 Kč, který mu bude poukázán po právní moci rozsudku z účtu Okresního soudu v Opavě (odstavec VI. výroku).
2. Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalobce poskytoval žalovanému na základě rámcové ústní dohody opakovaně dílčí půjčky finančních částek, přičemž jejich nevrácená část činila ke dni 12. 7. 2011 částku 1.950.000 Kč a ke dni 2. 9. 2011 částku 1.000.000 Kč. V předmětných dnech žalovaný vypsál formuláře směnky, kterými prohlásil svůj závazek uhradit uvedené částky žalobci. Žalovaný však závazek nesplnil, a proto žalobce požadoval zajistit svou pohledávku formou notářského zápisu. V květnu 2013 se účastníci dohodli, že namísto sepsání notářského zápisu bude žalovaný svůj dluh z nevrácených půjček splácet měsíčně částkou 50.000 Kč, a to vždy k 25. dni každého měsíce. Takto žalovaný uhradil žalobci dne 28. 5. 2013 částku 50.000 Kč předáním v hotovosti prostřednictvím zaměstnance žalovaného, pana Kamila S. Dále žalovaný hradil žalobci jen dílčí částky. Směnky datované dny 12. 7. 2011 a 2. 9. 2011 vypsál žalovaný vlastní rukou, přičemž při jejich vypsání nebylo uvedeno celé datum splatnosti směnky a chybělo uvedení roku, které následně vyplnil žalobce. Po datu 12. 7. 2011 žalovaný uhradil žalobci částku celkem 409.400 Kč. Ještě před sepsáním směnky uhradil žalovaný na svém dluhu částku 12.800 Kč.

3. Po právní stránce posoudil okresní soud nárok žalobce dle ust. § 657 a ust. § 658 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. z.“) a dospěl k závěru, že žaloba je v části jistiny důvodná. Naproti tomu okresní soud nevzal za prokázané, že došlo mezi stranami ke sjednání 30% ročního smluvního úroku z půjčených částek.
4. Rozsudek napadl žalovaný včas podaným odvoláním do odstavce I., IV. a V. výroku, přičemž jako odvolací důvody uvedl skutečnosti dle § 205 odst. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. a § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Předně žalovaný namítal, že v průběhu řízení před soudem prvního stupně byly provedeny některé důkazy, jejichž získání a provedení považuje za nezákonné. Jde především o e-mailovou korespondenci a záznamy telefonních a jiných hovorů, neboť tyto záznamy byly získány protiprávně, bez svolení žalovaného. Žalovaný zároveň zdůraznil, že svůj souhlas s použitím těchto záznamů nejenže nedal, ale přímo jej vyloučil ve své replice ze dne 6. 10. 2015. V této souvislosti pak odvolatel odkázal na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05-2. Dalším odvolacím důvodem žalovaného byla skutečnost, že soud prvního stupně provedené důkazy v jejich celkovém kontextu nesprávně vyhodnotil a dospěl tak k nesprávným skutkovým zjištěním. Okresní soud svůj závěr o skutkovém stavu věci postavil na nepřímých důkazech, v nichž se vyskytuje celá řada rozporů. Vyjma již shora uvedených nezákonně získaných důkazů v podobě e-mailové komunikace a záznamu telefonních a jiných hovorů, odvolatel dále poukázal na rozpor ohledně výše některých částek, které měl žalobce žalovanému půjčit. Dle názoru odvolatele nalézací soud navíc zcela rezignoval na potřebné skutkové závěry stran uzavírání jednotlivých dílčích smluv o půjčkách. Žalovaný dále uvedl, že listina označená jako směnka ze dne 12. 7. 2011 je vnitřně rozporná co do uváděné částky, když v číslicích je uvedena částka 1.950.000 Kč, slovy pak částka 1.000.950 Kč. V této souvislosti pak odvolatel upozornil také na to, že listiny označené jako směnky ze dne 12. 7. 2011 a 2. 9. 2011 byly po zahájení řízení žalobcem jednostranně upravovány a doplňovány. Žalovaný ve svém odvolání dále namítal, že znalec z oboru písmoznalectví zcela kategoricky dovedl, že text prokazatelně psaný žalobcem je psaný rukou žalovaného. Odvolatel má za to, že tento zcela zásadní rozpor znaleckého posudku může mít dopad na jeho závěry a rovněž i na zjištěný skutkový stav věci. Dle názoru odvolatele se tak soud prvního stupně nedostatečným způsobem vypořádal s důkazy provedenými v řízení a tyto nesprávně zhodnotil. Závěrem žalovaný poukázal na nesprávné právní posouzení věci v části náhrady nákladů řízení ve vztahu k České republice a ve vztahu mezi účastníky řízení. Při posuzování úspěchu a neúspěchu ve věci vzal okresní soud v úvahu pouze jistinu žalobou požadované částky ve výši 2.600.600 Kč a nepřihlédl rovněž k žalovanému příslušenství. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek nalézacího soudu ve výroku I. změnil tak, že žalobu žalobce v celém rozsahu zamítne. Výroky IV. a V. pak odvolatel navrhl změnit tak, že žalovaný bude zavázán nahradit náklady řízení České republice ve výši 4.456,50 Kč a žalobce bude zavázán nahradit žalovanému náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 117.142 Kč. Žalovaný rovněž navrhl, aby byl žalobce zavázán nahradit odvolateli náklady odvolacího řízení ve výši určené soudem.
5. Žalobce navrhoval potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného.
6. Z podnětu včasného odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek okresního soudu včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, podle ust. § 206 odst. 2 a § 212 věta první a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v napadené části, tj. v odstavci I. a výrocih závislých o nákladech řízení, se závěrem, že odvolání je důvodné pouze částečně a jsou podmínky pro částečnou změnu tohoto rozhodnutí.
7. Předně je nutno konstatovat, že odvolací soud se neztotožnil s názorem nalézacího soudu týkajícího se přípustnosti důkazu prostřednictvím zvukové nahrávky pořízené žalobcem při schůzce s žalovaným. Hranice nepřípustnosti důkazu v civilním řízení začínají tam, kde by mělo v souvislosti s provedením důkazu dojít k porušení ústavního práva fyzické osoby na její

soukromí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 6. 2010 sp. zn. 22 Cdo 3717/2008). Judikaturou bylo dovozeno, že zvukový záznam zachycující projevy, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti, zpravidla nelze považovat za zaznamenávání projevu osobní povahy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11. 5. 2005 sp. zn. 30 Cdo 64/2004). Nahrávky pořízené žalobcem při jednání s žalovaným však atributy profesní, obchodní či veřejné činnosti ve smyslu shora cit. judikatury nesplňují. Navíc lze skutečnosti vyplývající z této nahrávky zjistit jinak. Krajský soud proto posoudil nahrávku jako záznam čistě osobní povahy a s ohledem na tuto skutečnost provedení tohoto důkazu v předmětném řízení nepřipustil.

8. I přes shora uvedené závěry však odvolací soud převzal skutková zjištění okresního soudu jako úplná a věcně správná a v podrobnostech na ně odkazuje.
9. Odvolací soud při jednání zopakoval dokazování výsledkem svědkyně Romany Č., z jejíž výpovědi zjistil, že žalobce půjčoval žalovanému peníze v hotovosti, a to v celkové výši 2.950.000 Kč. Půjčky mezi účastníky řízení probíhaly delší dobu, snad od roku 2008 a uskutečňovaly se vždy na požádání žalovaného. V počátcích si žalovaný od žalobce půjčoval peníze za účelem nákupu aut, což je předmětem jeho podnikání. V projednávaném případě si však žalovaný od žalobce půjčoval peníze na dům s tím, že jakmile dostane hypotéku, peníze vrátí. Data, výše půjček a jejich splácení byla evidována mezi účastníky v sešitě, který si každý z nich vedl. Žalobce žalovanému peníze půjčoval oproti směnkám, nebo příjmovým dokladům. Probíhalo to tak, že když si žalovaný přišel pro další peníze, vystavila se nová směnka na vyšší částku a předcházející směnka se zničila. Když už narostl dluh do určité výše, vystavily se dvě směnky, které jsou doloženy v tomto řízení. Vystavení směnky byla svědkyně fyzicky přítomna, směnky v obou případech vypsaly žalovaný. K částce uvedené na směnkách dospěli žalobce a žalovaný po provedení výpočtu ze svých sešitů, kam si zapisovali jednotlivé půjčky. Žalovaný přestal peníze vracet někdy v roce 2011 až 2012 a v tomto období se taktéž stal pro žalobce nekontaktním, resp. se kontaktu s žalobcem vyhýbal. V květnu 2013 šli žalobce se svědkyní na návštěvu k žalovanému a její průběh si nahráli na iPhone. Na předmětné návštěvě účastníci probírali jednak osobní záležitosti, jednak okolnosti vrácení půjčených peněz. Žalobce si chtěl nechat celkovou výši půjčky stvrdit notářským zápisem, avšak žalovaný chtěl řešit existenci směnky. Během rozhovoru žalovaný nepopíral existenci, ani výši dluhu. Svědkyně žalovanému řekla, že by měl dluh začít splácet a žalovaný na to přistoupil, a tak se všichni dohodli, že splátky budou splatné každého 25. dne v měsíci a že svědkyně koupí balík směnky a každou splátku se vystaví nová směnka a takovou formou se bude dluh ponižovat. Žalovaný 28. dne následujícího měsíce zaplatil jednu splátku, kterou si žalobce vyzvedl oproti příjmovému dokladu v autosalonu žalovaného. Další splátky již neproběhly, neboť se žalovaný vymlouval, že nemá z čeho vracet peníze.
10. Svědeckou výpověď svědkyně Romany Č. vyhodnotil odvolací soud jako zcela věrohodnou, podporovanou řadou dalších důkazů provedených v řízení před okresním soudem. I přesto, že krajský soud vyhodnotil důkaz provedením zvukových záznamů pořízených žalobcem jako nepřipustný, došlo výpovědí svědkyně Romany Č. k doplnění chybějících skutkových zjištění. S ohledem na tuto skutečnost je tak možno zcela odkázat na skutková zjištění učiněná okresním soudem. Odvolací soud pouze doplňuje, že se nalézací soud správně nezabýval výší a daty poskytnutí jednotlivých půjček, neboť tato otázka nebyla podstatná pro vymezený předmět řízení. V řízení bylo nade vše pochybnost zjištěno, že žalobce poskytoval žalovanému půjčky, jejichž celková nesplacená výše činila k datu 2. 9. 2011 (tj. ke dni podpisu druhé listiny označené jako směnka) částku 2.950.000 Kč.
11. Na zjištěný skutkový stav odvolací soud aplikoval ustanovení § 657 a ust. § 658 odst. 1 o. z. a ve shodě s okresním soudem dospěl k závěru, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena ústní smlouva o půjčce, kterou žalobce přenechal žalovanému peníze, jež se žalovaný zavázal žalobci vrátit. Ke dni 2. 9. 2011 činila celková nesplacená výše půjček částku 2.950.000 Kč. Žalovaný se

zavázal předmětný dluh splácet ve splátkách, jež plnil řádně pouze jednou. Ve shodě s nalézacím soudem pak odvolací soud nevzal za prokázané, že byly mezi účastníky řízení sjednány úroky. V podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění okresního soudu, se kterým se zcela ztotožňuje.

12. K námitce odvolatele vztahující se k nepřípustnosti důkazů e-mailovou komunikací a SMS zprávami, krajský soud konstatuje, že ve smyslu § 125 o. s. ř. mohou za důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci. Jak e-mailová komunikace, tak SMS zprávy jsou považovány za obecně přípustné důkazy, přičemž v řízení nebylo prokázáno, že by mělo být předmětnými důkazními prostředky zasaženo do jakéhokoliv ústavně zaručeného práva žalovaného. V tomto ohledu tak odvolací soud nepřisvědčil námitce žalovaného a závěry učiněné z těch důkazních prostředků považuje za získané v souladu se zákonem.
13. Co se týká namítané vnitřní rozpornosti listiny označené jako směnka ze dne 12. 7. 2011, a to ve vztahu k částce uvedené na této listině, pak odvolací soud konstatuje, že nalézací soud správně považoval za rozhodující částku vyšší, a to i přes skutečnost, že zákon směnečný a šekový obsahuje výkladové pravidlo pro případ odlišně uvedených částek na směnce, která odporují názoru nalézacího soudu. Předně krajský soud uvádí, že nárok žalobce je v řízení odvozován z ústně uzavřené smlouvy o půjčce a není uplatňován z titulu existence samotné směnky. Listinu označenou jako směnka je tak v předmětném řízení nutné využít pouze jako podpůrný důkaz a jako takový je třeba jej hodnotit v kontextu s ostatními provedenými důkazy. Ve světle těchto důkazů, a to konkrétně výpovědi Romany Č. a příjmových pokladních dokladů, pak soud dospěl k závěru, že úmyslem stran bylo doplnit na listinu označenou jako směnka částku 1.950.000, nikoliv částku 1.000.950 Kč.
14. Odvolatel dále ve svém opravném prostředku uvádí, že rozhodnutí je mj. postaveno na znaleckém posudku, který obsahuje zásadní rozpor, jež může mít dopad na jeho závěry a rovněž i zjištěný skutkový stav věci. Tento rozpor žalovaný spatřuje ve skutečnosti, že znalec kategoricky dovodil, že datum splatnosti uvedené na listinách označených jako směnky, je psáno rukou žalovaného. Sám žalobce však v řízení přiznal, že rok splatnosti doplnil do listin on sám. Znalec se k této skutečnosti při svém výsledku vyjádřil tak, že pokud by se měl zabývat vždycky všemi znaky, které existují, pak by znalecký posudek nabyl obrovského rozsahu. Závěr znaleckého posudku je však postaven na základě hodnoty znaků, kterých není málo. Pokud srovnávací materiál obsahuje tolik shodných znaků, že jejich kombinace dovoluje stanovit závěr kategorický, pak se znalec nezabývá ostatními znaky, které nemají žádný význam. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě, kdy znalec uvedl jen ty znaky, které mají nejvyšší hodnotu a které nejvíce reprezentují závěr, který stanovil. K tomu soud uvádí, že hodnocení důkazu znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009 sp. zn. 22 Cdo 1810/2009). Ve světle shora uvedeného pak krajský soud považuje celý znalecký posudek za logický a vysvětlení znalce k namítanému rozporu jako dostatečné. V tomto směru odvolací soud dále podotýká, že znalecký posudek tvoří jen jeden z důkazů, na základě kterých bylo možné žalobě co do jistiny vyhovět. Tyto důkazy tak jednotlivě i jako celek zcela prokazují verzi žalobce o tom, že k půjčkám docházelo a jaká byla jejich konečná výše.
15. S ohledem na vše shora uvedené pak odvolací soud rozsudek okresního soudu v odstavci I. výroku jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
16. Ve vztahu k náhradě nákladů řízení krajský soud přisvědčil odvolacím námitkám žalovaného, neboť při určení míry úspěchu ve věci soud vychází nejen z hodnoty uplatňované pohledávky, tj. jistiny, ale také z jejího příslušenství jako z nedílné součásti předmětu řízení. Pro určení výše příslušenství je pak rozhodný stav v době vyhlášení rozhodnutí.

17. Ke dni vyhlášení rozhodnutí okresního soudu, tj. k datu 28. 3. 2017, byla předmětem řízení částka 8.684.702,30 Kč (vč. příslušenství). Žalobce byl úspěšný v částce 2.898.846,50 Kč (tj. 33%) a neúspěšný v částce 5.785.855,80 Kč (tj. 66%). Dle § 142 odst. 2 o. s. ř. platí, že měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. S ohledem na shora uvedené se stal v řízení před okresním soudem procesně úspěšnějším účastníkem žalovaný, který byl úspěšný v 66%. Žalovanému tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v rozsahu 33%.
18. Výrok o prvostupňových nákladech řízení je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 a 2 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Celkové náklady žalovaného před nalézacím soudem činí 302.971 Kč vč. DPH (100 %) a sestávají se z odměny advokáta za 10 úkonů právní služby po 18.740 Kč (příprava a převzetí zastoupení, odpor, replika k vyjádření žalobce, účast u soudního jednání dne 21. 12. 2015 – 3 úkony právní služby, účast u soudního jednání dne 8. 2. 2016 – 2 úkony právní služby, účast u soudního jednání dne 21. 3. 2017, závěrečný návrh ze dne 22. 3. 2017), dále z odměny za 4 úkony právní služby po 9.370 Kč, tj. ve výši jedné poloviny odměny (vyjádření k výslechu svědkyně Č., odvolání do usnesení o přiznání znalečného, účast u výslechu znalce, vyjádření žalovaného k výslechu znalce), náhrady za ztrátu času při účasti u jednání, které bylo odročeno bez projednání věci dne 11. 11. 2015, a to ve výši 9.370 Kč, z odměny za odvolání do usnesení o částečném zastavení ve výši 3.980 Kč, z náhrady hotových výdajů ve výši 15 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 AT, z náhrady za ztrátu času v rozsahu 16 půlhodin po 100 Kč dle § 14 AT, tj. 1.600 Kč, jízdného z Ostravy do Opavy a zpět celkem 76 km, osobním vozidlem Jaguar XF, RZ: 7T7 1434 o průměrné spotřebě 6,3 litrů motorové nafty na 100 km, a to dne 11. 11. 2015 cena nafty 36,10 Kč za 1 litr a základní sazba 3,70 Kč za 1 km dle vyhl. č. 328/2014 Sb., celkem 453 Kč, jízdného z Ostravy do Opavy a zpět celkem 76 km, osobním vozidlem Škoda Fabia, RZ: 7T2 1415 o průměrné spotřebě 6,5 litrů benzínu BA 95 na 100 km, a to dne 21. 12. 2015 cena benzínu 35,90 Kč za 1 litr a základní sazba 3,70 Kč za 1 km dle vyhl. č. 328/2014 Sb., celkem 458 Kč, jízdného z Ostravy do Opavy a zpět celkem 76 km, osobním vozidlem Jaguar XF, RZ: 7T7 1434 o průměrné spotřebě 6,3 litrů motorové nafty na 100 km, a to dne 8. 2. 2016 cena nafty 29,50 Kč za 1 litr a základní sazba 3,80 Kč za 1 km dle vyhl. č. 385/2015 Sb., celkem 430 Kč, jízdného z Ostravy do Prahy a zpět celkem 740 km, osobním vozidlem Ford Focus, RZ: 7T5 0084 o průměrné spotřebě 6,7 litrů benzínu BA 95 na 100 km, a to dne 10. 11. 2016 cena benzínu 29,70 Kč za 1 litr a základní sazba 3,80 Kč za 1 km dle vyhl. č. 385/2015 Sb., celkem 4.285 Kč, jízdného z Ostravy do Opavy a zpět celkem 76 km, osobním vozidlem Jaguar XF, RZ: 7T7 1434 o průměrné spotřebě 6,3 litrů motorové nafty na 100 km, a to dne 21. 3. 2017 cena nafty 28,60 Kč za 1 litr a základní sazba 3,90 Kč za 1 km dle vyhl. č. 440/2016 Sb., celkem 433 Kč. Takto vypočtená částka, jež činí 250.389 Kč, byla navýšena o DPH ve výši 21 %, tj. o 52.582 Kč, neboť zástupce žalovaného osvědčil, že je plátcem DPH. Tato skutečnost nebyla reflektována při vyhlášení rozsudku odvolacího soudu a k opravě této nesprávnosti dojde v písemném vyhotovení opravného usnesení. S ohledem na to, že úspěch žalovaného v řízení před nalézacím soudem byl v rozsahu 33 %, odvolací soud zavázal žalobce nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 99.980 Kč.
19. Dle § 224 odst. 1 a 2 ve spojení s § 148 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud dále změnil výrok o nákladech řízení vzniklých České republice v souvislosti se zpracováním znaleckého posudku. Celkové náklady na vypracování znaleckého posudku činily 13.319 Kč, přičemž žalobce uhradil zálohu ve výši 7.000 Kč (tato záloha pak spadá pod náklady řízení žalobce, tedy režim § 142 o.s.ř.). Kritériem, dle kterého se rozhoduje, kdo z účastníků náklady nahradí, je výsledek řízení. V řízení sporném pak odpovídá výsledek řízení zásadě úspěchu ve věci. V souvislosti s přibráním znalce soud vynaložil náklady ve výši 6.319 Kč (tj. část nákladů nekrytých zálohou žalobce). Žalobce byl v řízení před nalézacím soudem neúspěšný v 66 %, a proto jej odvolací soud zavázal k zaplacení nákladů ve výši 4.234 Kč. K úhradě zbývající části, tj. 33 % (2.085 Kč) byl pak zavázán žalovaný.

20. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že zavázal procesně neúspěšného žalovaného k náhradě těchto nákladů žalobci, a to v rozsahu 100 %. Tarifní hodnota odvolacího řízení činí částku 2.455.800 Kč, z níž byla vypočtena odměna za jeden úkon právní služby ve výši 18.140 Kč. Žalobci pak byla přiznána odměna za tři úkony právní služby v podobě vyjádření k odvolání a 2x účast u odvolacího jednání přesahující 2 hodiny, dále náhrada hotových výdajů ve výši 3 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 AT, tj. 900 Kč, a to vše bylo navýšeno o 21 % DPH, tedy o částku 11.617 Kč. Žalovaný byl tedy zavázán nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v celkové výši 66.937 Kč.
21. V souladu s ust. § 160 o. s. ř. byla stanovena lhůta k plnění v délce 3 dnů a platebním místem byl dle § 149 odst. 1 o. s. ř. určen advokát účastníka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně.

Ostrava 23. května 2018

JUDr. Radmila Baďurová v. r.
předsedkyně senátu